

kun eet Begreb, og nu troer jeg, man meget godt kan sige: „Badeanstalten ved Nyhsensteens Baade“, ligesom man f. Ex. ogsaa kan sige: „Kongen af Danmarks Riger“ og „Landet“. „Kongen af Danmark“ smelter her sammen til et eneste Begreb. Naar man derimod siger: „Baadene ved Nyhsensteens Badeanstalt“, saa bliver der ikke mere dette inderlige Forhold mellem Baadene og Badeanstalten; denne Præposition „ved“ giver efter den danske Sprogbrug Forbindelsen en mere løs Charakter. Og saaledes ogsaa her med Hensyn til det, den ærede Landsthingsmand har foreslaaet; han vil, at det skal hedde: „Lov om Tilskud til Hovedkassen ved det kongelige Akademi for de skønne Kunster“. Men dette har, idetmindste for mine Øren, noget meget Støbende. Jeg troer derfor, at Titelen, som den her er affattet, er i god Overensstemmelse med det danske Sprog Land; og under alle Omstændigheder troer jeg, at det vil være indlysende, at Urigtigheden er saa tvivlsom, at det ikke vil være Umagen værd for det høie Landsting at rette denne forseemte Feil, idet det ikke kan betragtes som afgjort, om man ikke ved denne Rettelse vil begaae en endnu større Feil end den, der ved den nuværende Affattelse skal være begaaet.

Besværlig: Siden vi her ere komne ind paa Betydningen af Ordnes Sammenstilling, vil jeg dog tillade mig at rette det Spørgsmaal til den meget ærede Minister, om det kan siges at være i Overensstemmelse med rigtig dansk Sprogbrug at sige, at man bevilger til Hovedkassen. Mig forekommer det, at man bevilger til det kongelige Akademi; man bevilger ikke til en Kasse, men man bevilger til en Institution. Jeg fremkommer med denne Bemærkning for at henlede Opmærksomheden paa, hvor forunderligt den hele Lov er affattet. Det hedder nemlig, at man vil sætte Hovedkassen istand til at udrede forhøiet Løn til de Profesorer og øvrige Bestillingsmænd, som derfra have den største Deel af deres Lønningsindtægt; men man veed jo aldeles ikke, hvorledes denne Udbetaling skal stee, man veed ikke, om den skal være forholdsvis, om det skal være overladt til Akademiet eller til Hovedkassen at bestemme, hvad Enhver af disse Be-

stillingsmænd skal have. Der siges kun, at der skal udredes forhøiet Løn; men hvad er egentlig Meningen deraf? Jeg maa tilføie, at jeg ikke har gjort mig bekendt med de stedsfundne Forhandlinger over Lovforslaget; men da jeg læste det, vare disse Udtryk saa uklare for mig, at jeg ikke har været istand til at see, hvad Meningen egentlig er. Der staaer et Tal i Loven, og da jeg nu har en Forkjærlighed for at gjøre mig bekendt med Tal, vilde jeg gjerne forstaae Loven. Naar jeg forøvrigt ikke har gjort mig bekendt med Forhandlingerne, da er det, fordi jeg har den Anskuelse, at Love skulle være saaledes affattede, at man kan forstaae dem, naar man læser dem, uden at søge Oplysninger om, hvad der muligviis kan være forhandlet. Jeg skal ikke nægte, at der meget gjerne kan have fundet Forhandlinger Steed mellem Ministeren og Folkethinget, hvorved de ere bleve enige om, hvad derved skal forstaaes, men det forekommer mig klart, at man aldeles ikke kan blive klog paa, hvad det er, der skal bevilges, og hvor meget det er, der skal betales til disse Personer, og det forekommer mig saa meget mærkeligere efter de nylig stedsfundne Forhandlinger over Finansloven, hvor man saa meget uirgerede, at det var nødvendigt, at man kjendte de bestemte Tal; men saa vil jeg virkelig spørge: Hvorledes skal man kunne give sit Minde til en Lov, der stiller Summer til Disposition, uden at man veed, hvorom det dreier sig?

Hjerring: Jeg kan ikke nægte, at jeg er bleven overordentlig forundret ved at høre den høitærede Ministers Foredrag. Jeg troede, at det vilde have været tilstrækkeligt at gjøre opmærksom paa den Uagtsomhed, der var indløben ved Titelsens Affattelse i det andet Thing, for at Alle skulde være enige om, at den var høit uheldig affattet, og jeg kan ikke see, at den høitærede Minister ved hvad han har anført paa nogen Maade har retfærdiggjort denne Affattelses Rigtighed. Ganske vist kan man, som jeg sagde sidst, sige: „Kongen af Danmarks Brystisukker“, men deraf følger virkelig ikke, at man skulde kunne samle en hvilken som helst Række Substantiver paa samme Maade. Man kan dog paa ingen Maade sige: „Badeanstalten ved Nyhsensteens Kasserer“, og heller